

Vonatok hozzák a havat

Szántó Zoltán

Halálraitélt tiszavirág hullott a vízbe
Pedig előbb
Még ott volt köztetek
A fáradt-magasságú fűzfacsúcsokon
Repedtfejú gyávák üldözték a bátorságot
Bár mindig lágyan visszahulltak
Az elemibe, de a tanítójuk
Messze behúzódott a sűrűségbe
Miért maradtak üresen
A fák a házak a szívek a puszták
Vonatok hozzák a havat
Távoli városokból és a
Megcsalt őzek előtt
Széllapítják a zúzmarákat
Unalmasan sűrűsödnek a szívdobogások
A másodpercmutatóval
S akit Csillája a kövön hagyott
Az hiába kapkod a fények után
A tűzijátékot csak tükrökből nézheti
Míg azt is el nem törik

Csilla, te megbocsátasz!

Szántó Zoltán

Csilla, te megbocsátasz
a jégdarabnak,
ha a hídlábnak zuhan és
sok piciny gyöngyben fogy bele a vízbe...
Megbocsátasz a fecskének,
ha egy reggel
titkon hazaröppen — bár álmaiddal
már rég fészkébe költöztél...
És megbocsátasz a zsenge lóherének,
ha tépve, taposva
üldözik benne a szerencsét.
Neki megbocsátasz!
Nekem ne bocsáss meg!
hídláb vagyok:
Ne bocsáss meg!
parittyás csibész vagyok:
Ne bocsáss meg!
Ünneprontó,
rügydermesztő tavaszi fagy vagyok.
Ember vagyok!!!